

които не ми е позволено да прѣдставя. И не можи човѣкъ достатъчно силно да нахвали благоразумието на народа, който, като е заобиколенъ отъ такива смутове и вълнения, — непоколебимо си живѣе мирно, оре и събира плода отъ нивитѣ, като пази тишина, която никакъ не гармонира съ безчинствата на неговитѣ управляющи“. (Jean Erdic, alias Queillé: en Bulgarie, стр. 327—337).

Азъ не мисля, че трѣбва да се унищожи всеобщото подаване на гласовѣтѣ, но то трѣбва да се прилага само тамъ, гдѣто то може да бѣде изразение на съзнателностъ. Борбата на партиитѣ за портфели и мѣста, при постоянното намѣсване влиянията на чуждестраннитѣ държави, които съперничатъ по между си, — прѣдставлява за управляющитѣ классове страшенъ источникъ за нравствено падание. За образецъ на избирателната система, можала би да се вземе системата, която едно врѣме е съществувала въ Франция при избиране на сенаторитѣ. Прѣдставителитѣ се избиратъ отъ кметовѣтѣ на общинитѣ, сгрупирани въ окржзитѣ. Тѣ би могли да направятъ такъвъ добъръ изборъ, както оня, който извършва общото гласование, когато назначаватъ муниципални началници (общински власти).

Въ течение на петъ години, тука сж се промѣнили шестъ министерства. Повече, отколкото въ Франция; повече, отколкото въ Италия; това е чрѣзмѣрно много. При такива поредици не е възможна никаква послѣдователностъ въ работитѣ. Кейе прѣдставлява проектъ за устройството на финансѣтѣ, Тонаръ прѣдставлява проектъ за рудницитѣ; на тѣзи работи правятъ честь, като ги печататъ и ги прѣдставляватъ за разглеждане на Народното Сѣбрание; но по нататъшни послѣдствия никакъ ви. И може ли да бѣде другояче?

За тая полатика единъ отъ чуждестраннитѣ резиденти ми казваше: „Чисто дѣволска политика! И за да не поигни отъ нея България, трѣбва да има, като котка, деветъ души“. Азъ, отъ своя страна, не намирамъ такива думи, за да прѣдпазя отъ необходимостта да се избѣгва осъществяването на практика на онова правило, което служи за войнствено вика-